

Здравко БОЖИНОВСКИ¹

Андартското клање во с. Ивени - увод во Параловската трагедија²

Нажопејаниот битолски војвода од Илинденскиот период, познат како бескромпомисен борец против вооружените пропагандни чети на нашите соседи, а особено против домашните предавници, падна заедно со целата чета на 23 март (ст.ст. или 5 април нов ст.), 1906 год., имено како жртва токму на такво едно предавство. Неговиот не помирлив став, особено против врховистите, беше и главната причина за неговото загинување. Меѓутоа, дирекниот повод искористен од врховистите заради намамување на Ѓорѓи Сугарев на мариовскиот терен, од Велешко каде што дотогаш се наоѓаше борејќи се против српските пропагандни чети, беше штотуку извршеното масовно клање во с. Ивени, од страна на една андартска чета која тогаш пустошеше низ Мариовско.

Многу драгоцен документ кој фрла автентична светлост врз овој крвав настан, претставува извештајот од британскиот вицеконзул во Битола, Џејмс Монахан, испратен до британскиот амбасадор во Константинопол, сер Николас О'Конор, четири дена по настанот, односно на 4 февруари (ст.ст. или 17 февруари нов ст.), 1906 год. Интегралниот текст на извештајот гласи:

„Битола, 4 февруари 1906 г.

Бр. 8

Господине,

Имам чест да ве известам дека рано утрото на 31 минатиот месец (јануари-3. Б.), една грчка чета составена од 30 мажи, облечени во црни војнички алишта, влегоа во едно мало патријаршијско село, Ивени, оддалечено 2 или 3

1. Проф. по македонски јазик и литеатура.

2. Прочитано на Втората пелагониска културно-научна средба одржана на 5-6 мај 2002 г. во Суводол.

чата оттука (од Битола–З. Б.), во Прилепската кааза, кое граничи со постојано немирното Мариово, ги распрашувала луѓето за тоа на кој јазик се пее во нивната црква, а потоа влегла во црквата и ги запалила сите црковни книги кои, всушност, беа напишани на словенски јазик. Грабнаа 16 видни луѓе од селото, ги одведоа на околу половина час оддалеченост, ги наредија во круг, а потоа ладнокрвно убија 13 од нив. Тројца успеаја ранети да преживеат, додека четата ги убиваше другите или пак, беа оставени на местото мислејќи дека се мртви.

Италијанскиот офицер во Прилеп, Виченци, го посети местото на злосторството и ги распрашуваше тројцата преживеани, земајќи им изјави за настанот, а горенаведените информации ги добив од него преку италијанскиот офицер во Битола, мајорот Џикоњани.

Бугарскиот трговски агент додаде дека четата била командувана од некојси Панајот³, го ограбиле селото и заедно со плenton ги одвеле 16-те гореспомнати мажи како и две момчиња, за чија судбина ништо не се знае.

Времето е многу студено, а снегот непрооден и задржува сè што е во овој крај. Се очекуваат сериозни конфликти кога времето ќе се подобри.

Ц. X. Монахан“⁴

Од содржината на извештајот и датумот кога е испратен, а имајќи предвид дека Сугарев загина еден месец потоа, веднаш станува јасно дека овој крвав настан, всушност, е онаа историска алка што недостасуваше, односно дека тој е директниот повод за фаталното доаѓање на Сугарев на овој терен. Впрочем, и самиот народен поет тоа многу пластично го илустрира познатите стихови:

„...Каде си Гоѓи да дојдии
од Грци да нè куршумлиши,
од йусито грчко колење...?“

Дополнителните истражувања што ги извршив, иако со закаснување од стотина години, ја комплетираа историјата на овој настан. Со успех го завршив многузначајното но исклучително тешко идентификување на убиените селани, како и дел од убијците итн.

Благодарение на неколку постари жители од тој крај⁵, беа откриени и уште многу други важни детали кои, всушност, овозможија овој крвав настан, комплетно истражен да биде депониран во трезорите на нашата национална историја.

3. Панајотис Калугерос, познат грчки злосторник и убијац.

4. PRO FO 195/2232, ДАРМ, М-1006, сн. 66–68.

5. Димитрија Димитровски од с. Ивени, стар 79 г.; Стојан Колевски од с. Ивени, стар 76 г.; Митре Стојановски од с. Ивени, стар 81 г. Податоците ги собраа: Павле Митревски од Битола, роден во с. Ивени, и Богоја Таневски од Битола, роден во с. Долно Ореово.

Осумнаесетте селани се одведени од селото низ длабок снег и ликвидирани на една голема камена плоча во месноста Бојова Ливада, на еден километар од селото. Со врзани раце и наредени во круг, тие беа избодени со бајонети (не стрелани !), и така оставени на плочата.

Покрај грчките андарти, во состав на четата тогаш се наоѓаа и 5 жители од околните села, кои, всушност ја водеа четата низ снежните беспака на Мариово: двајца од с. Стравина чии имиња, за жал, останаа непознати; еден од с. Градешница – Велко Проматарот; еден од с. Рашев, чие име, исто така, остана непознато; и еден од с. Груништа – Стојан Бенџо.

Список

на убиените и ранети мажи од с. Ивени и имињата на нивните фамилии

1. Од фамилијата ГОЛОВЦИ⁶ : Димо Митревски – убиен
2. од фамилијата БИЛАДОВЦИ : Јован Ристевски – ранет
3. Од фамилијата ПЕТКОВЦИ : Трајан Петковски – убиен
Стојан Петковски – ранет
Петко Петковски –убиен
4. Од фамилија ШАЈТАНОВЦИ : Трајан Сибевски – убиен
5. Од фамилијата ИЛИОВЦИ : Видан Ташов – убиен
Илија Ташов – ранет
6. Од фамилијата КОЛЕВЦИ : Коле Колевски – убиен
Митре Колевски – убиен
7. Од фамилија МИНДЕВЦИ : Најдо Мишевски –убиен
Стојо Мишевски – убиен
Коле Мишевски – убиен
8. Од фамилијата КУЛЕВЦИ : Јован Ристевски – убиен
9. Од фамилијата ЈОВЕВЦИ : Неделко Јовев – убиен
Петре Јовев – убиен

10. Последните две жртви, погрешно наведени во извештајот како „две момчиња“, всушност се двајцата селски момоци: Колава, Турчин, раненик и момок во фамилијата Колевци; и Рушит, Турчин, момок кај Биладовци.

6. Знакот (–) означува дека самогласката (О или Е) е долга и се чита двојна: Голоовци, Петкоовци итн.

По сè изгледа во прашање е неможноста да се најде соодветен италијански збор, па италијанскиот офицер Виченци, зборот **момок** го превел со момче!

Остана нејасно едно прашање: зошто британскиот вицеконзул во Битола, Монахан, во својот извештај го наведе с. Ивени како патријаршијско село, кога и самиот вели дека книгите во црквата биле напишани на словенски јазик, а масовниот крвав чин го изврши (патријаршијска) грчка андартска чета!?

* *Авторот не достапи резиме на англиски јазик*